

gerne om helhedsløsningen, og ved fremsættelsen af det lovforslag om ændring i tjenestemandsløven, der blev fremsat som led i helhedsløsningen, udtalte jeg i min fremsættelsestale, at rigtigheden af de af organisationerne fremførte synspunkter vedrørende lønudviklingen ikke kunne afvises. Imidlertid var der på daværende tidspunkt ingen mulighed for at gennemføre en speciel lønregulering for tjenestemændene, hvilket da også blev accepteret af tjenestemandsgenerationerne.

At der foreligger et *lønefterslæb* for tjenestemændenes vedkommende, må vist også siges at være almindelig erkendt fra alle sider i det høje ting, ligesom det også fremgår af den af det økonomiske råds formandskab for nylig afgivne rapport.

Det må erkendes, at det ikke vil være rimeligt at fortsætte med denne tilstand, der dels giver anledning til utilfredshed blandt tjenestemændene og kan skabe et dårligt forhold mellem staten og dens medarbejdere, dels medfører betydelige vanskeligheder for staten med hensyn til at rekruttere og fastholde kvalificeret personale i tjenestemandstillingerne.

Uanset det almindelige ønske om tilbageholdenhed i indkomstudviklingen måtte det derfor anses for nødvendigt at få dette problem bragt ud af verden, og det var regeringens skøn, at det — netop fordi det drejer sig om et lønefterslæb — ville være det rimeligste at få klarhed over, hvorledes problemet kunne løses, inden afviklingen af den almindelige overenskomstsituation finder sted, og inden finanspolitikken for det kommende finansår fastlægges.

Under disse omstændigheder opfordrede statsministeren på det møde, som regeringen den 19. oktober i år holdt med repræsentanter for erhvervenes og arbejdsmarkedets organisationer, til hurtigst mulige forhandlinger om tjenestemændenes lønefterslæbsproblem. Tjenestemandsgenerationerne reagerede positivt på denne opfordring, og der er herefter i perioden fra 30. oktober til 17. november ført en række *forhandlinger* mellem statstjenestemændenes centralorganisationer og Danmarks Lærerforening og mig.

Forhandlingerne har alene drejet sig om tjenestemændenes lønefterslæb, herunder for hvilken periode det skulle opgøres, og af hvilken størrelse det var. Udgangspunktet for forhandlingerne måtte være stillingen, som den var ved gennemførelsen af lønningsloven den 1. april 1958. Dengang havde en lønningskommission søgt at tilvejebringe en ligevægt mellem de forskellige grupper af tjenestemænd på den ene side og tilsvarende lønmodtagergrupper i det private erhverv på den anden side. Denne ligevægt var nu forrykket, og formålet med forhandlingerne måtte være at søge den genoprettet. Da den senest offentliggjorte lønstatistik for arbejdere på det private arbejdsmarked er for januar kvartal 1964, har der været enighed om at opgøre lønefterslæbet til og med dette kvartal. Der opstod i denne forbindelse et særligt teknisk problem, idet de over-